

ART

Els camins de l'art català, a Barcelona i Nova Zelanda

L'Espai Volart dedica tres exposicions a Cirlot, Villèlia i García-Álvarez

ANTONI RIBAS TUR
 BARCELONA

Amb cada nova tongada d'exposicions l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas explora nous aspectes i artistes de l'art català de postguerra i contemporani. El recorregut de les tres que estan en cartell arrenca als anys 50, amb el vessant de Juan Eduardo Cirlot com a crític d'art, segueix amb els últims mòbils i les talles de Moisès Villèlia i arriba fins a l'obra d'Alberto García-Álvarez, nascut a Barcelona l'any 1928 però establert a Nova Zelanda des de fa dècades. A més de renovar la cartellera, aquestes inauguracions van coincidir amb l'ampliació de l'Espai Volart: l'exposició de Villèlia està ubicada en una sala que fins fa poc funcionava com a magatzem.

L'eix vertebrador de *Cirlot i els artistes de l'entorn de 'Correo de las Artes' 1957-1962* (fins al 28 de maig) són els escrits que l'autor va publicar en aquesta revista cabdal dins la grisor de la postguerra espanyola, però acaba sent una mostra molt coral, ja que també hi tenen un paper protagonista el marxant i galerista Baldomer Xifré Morros, el galerista René Metras

—la meitat de la trentena d'obres exposades provenen del seu llegat— i artistes com Josep Guinovart, Romà Vallès, Antoni Tàpies, Joan Vilacasa, Josep Maria Subirachs, Albert Ràfols-Casamada i Modest Cuixart. "L'informalisme català no es pot entendre sense Cirlot", afirma Joan Gil, comissari de la mostra. Juan Eduardo Cirlot va descobrir l'informalisme francès, que estava encapçalat en el terreny teòric pel crític Michel Tapié, després de desvincular-se del grup surrealista, i es va convertir en un "altaveu", com diu Gil, d'aquest corrent en l'àmbit català i internacional. "Era un crític erudit i era un referent per als artistes catalans, molts dels quals també eren amics seus", explica el comissari.

Juan Eduardo Cirlot va escriure sobre Moisès Villèlia l'any 1962, però l'objectiu de *Villèlia* (fins al 11 de juny), segons els comissaris, Nahum Villèlia, fill de l'artista, i Glòria Bosch, directora artística de la Fun-

01. *Estructura en vermell*, d'A. Español Viñas, dins l'exposició dedicada a Cirlot. 02. Nahum Villèlia emmarcat per una teranyina del seu pare.

CÈLIA ATSET

dació Vila Casas, és anar a més enllà dels mòbils de bambú que l'han fet més conegut i reivindicar la seva obra última. Tot i que també hi ha escultures de bambú, en el període que va des de l'any 1977 fins al 1991 Villèlia també va realitzar talles de fusta, que també tenen un fort component orgànic, i teranyines, que és el nom que reben les seves escultures fetes amb varetes de ferro i cordills pintats. "A Villèlia se'l vol encaixonar en línies com l'*arte povera*, però on l'has d'anar a buscar és en l'artesanat que va donar esplendor a Gaudí i Jujol", explica el seu fill, que també reivindica el seu caràcter lliurepensador i trencador respecte als materials habituals i respecte a tra-

dicions cabdals en l'art del segle XX com l'art negre.

Alberto García-Álvarez va ser un dels fundadors del Grup Flamma, creat l'any 1947 i dissolt el 1961, però feia més de mig segle que no exposava a Barcelona, ja que ha desenvolupat la seva carrera com a artista i com a pedagog —està considerat un renovador— sobretot a Nova Zelanda, després de passar més d'una dècada als Estats Units. Entre la quinzena de peces que formen *Visions i desconcerts* (fins al 28 de maig) destaquen diverses obres de gran format damunt paper de caràcter expressionista. "Tot el que està exposat és com passo un dia a Nova Zelanda", explica l'artista. ■